

בתווך פך אותו הרועה הנאמן
יצא מאותו סלע ואמר, המנורה
הקדושה, מה מוציא ליל להסתפר
מןיך, שהרי לא השארתי מוקם
שלא נכנסתי להסתפר מפרק ולא
מצאתי. אם כן, אין לי להפתשות
מפני.

אמר לו המנורה הקדושה, לאחר
שה אמר נעשה אדם בצלמו
בדמותנו, מהו שאמר לבסוף,
ויברא אלhim את האדם בצלמו?
אמר לו, מה שבראו על זה בעל
המשנה, שמהם אמרו יברא,
יהם אמרו לא יברא - הקדוש
ברוך הוא ברא אותו, שנותוב
ויברא אלhim את האדם בצלמו.
אמר לו, אם בן הוי, לא נמן חילק
בו אף אחד מהם, ולא נעשה
בצורה שליהם, אלא בצורת
המלך, בצלמו כדמותו, שהוא
אלם דמות פבניתו. אמר, כה
משמעות מה כתוב.

אמר, חס ושלום! אלא אני
אםרתי לך, שנברא בכל והשליטו
על הכל. ואם היה נתן כל אחד
בו חלקו בזמן שהיה כוועס עליו,
כל אחד היה נוטל חלקו ממני,
(ישעה ב) כי בפה נחשב הוא.

אלא הקדוש ברוך הוא ברא
אותו כל אחד ואחד בצוותו, זו
הanelות הקדושה שהיא תמנת
כל, שבה הסטבל הקדוש ברוך
הוא וברא את העולם וכל
הבריות שברא בעוולם, וכל בפה
עליזנים ומחותנים בלי פרוד
כל, וכל בפה עשר ספירות וכל
שמות וכינויים ותניות. והעליזון
על הכל, שהוא אדון על הכל,
ואין אלו החותן ממנה, ואין נמצאת
בעוליזנים ומחותנים פחותה ממשן.

משום שהוא קשור של כלם, שלימות של כלם, רקים בו (זהלים ק)
שלא נמצא עציון על הכל בעוליזנים ומחותנים פחותה ממנה, אבל באהר
ישראל. ומצדו של העליון על הכל נאמר בה (רבינו) כי לא ראיים
כל תמנת יי' בטיט.

אדרhei, הוא רעייא מהימנא נפיק מההוא סלע, ואמר,
ובוצינה קדישא, מה מועיל לי לאחתטמא
מקפץ, דה לא שבקננא אמר דלא עאלית לאחתטמא
מנח, ולא אשבחנא, אי כי לית לי לאחתטסיא מנה.

אמר ליה בוצינה קדישא, במד דאמר נעשה אדם בצלמו
בדמותנו, מי ניהו דאמר לבתר ויברא אלhim את
האדם בצלמו. אמר ליה, מה דאומנו על דא מארי
מתניתין, דמגנון הו אמרי יברא, ומגנון אמרין לא
יברא, קדשא בריך הוא ברא ליה, דכתיב ויברא אלhim
את האדם בצלמו. אמר ליה, אי כי (ז"ט ר"ט ע"א) איהו,
לא יhib חולק באיה חד מניחו, ולא אתחשב בדינוקנא
דלהון, אלא באיקוניון דמלבא בצלמו בדמותו, דאייהו
אלם דמות פבניתו. אמר כי אשתחמודע.

אמר חס ושלום. אלא אני אמיינא לך, דאתברי בכלא,
וأشלטיה על כל פלא. ואי היה יhib כל חד באיה
חולקיה, בזמניה דתוהה בעסיה עלייה, כל חד, קווה נטיל
חולקיה מגניה, (ישעה ב) כי בפה נחשב הוא.

אלא קדשא בריך הוא ברא ליה (כל שר ומד בדינוקניה,
דא מלכיות קדישא, דאייה תמנת כל. דבה אסתפל
קדשא בריך הוא, וברא עלמא, וכל ברין דברא בעלמא,
ובכל בה עלאין ותתאיין, שלא פרודא כל, וכל בה
עשרה ספирן, וכל שמן ובנין וחניין. ועתה על פלא,
דאיהו אדון על כל, ולית אלה בר מגניה, ולא ישתחב
בעלאיין ותתאיין פחותה מניה. בגין דאייה קשור דבלחו,
שלימו דבלחו, לקיימא באיה (זהלים ק) ומלכיותו בכל
משלה. ובגין דלא אשתחב עלה על בלא בעלאיין ותתאיין
פחחות מנה, אפילו בחד מניחו, אתקראיית אמונה ישראאל.
ומטטרא דעתך על כל, אתחمر בה, (רברים ר) כי לא ראיים
כל תמנת יי' בטיט. ובתמנת יי' בטיט.

משום שהוא קשור של כלם, שלימות של כלם, רקים בו (זהלים ק)
שלא נמצא עציון על הכל בעוליזנים ומחותנים פחותה ממנה, אבל באהר
ישראל. ומצדו של העליון על הכל נאמר בה (רבינו) כי לא ראיים
כל תמנת יי' בטיט. **שאר הבריות נאמר בה** (במדבר י) ותמנת ה' יבית.